

Elisabeth Naughton

Copyright © 2018 Elisabeth Naughton

Toate drepturile rezervate

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Sclava iubirii
Elisabeth Naughton

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NAUGHTON, ELISABETH

Sclava iubirii / Elisabeth Naughton;

trad.: Graal Soft - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3717-8

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

ELISABETH NAUGHTON

Sclava iubirii

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

capitolul 1

Natalie

Eram pierdută într-o mare de întuneric, fără să îmi pot găsi drumul.

Copaci cu ramuri întortocheate ca niște mâini se întindeau după mine. Pietrele îmi înțepau tălpile goale. Mirosul de noroi și de mușchi îmi sugruma gâtul la fiecare inspirație, dar nu m-am oprit.

Nu am putut.

Veneau după mine. Se apropiau cu fiecare pas, vocile lor răsunându-mi mai tare în urechi, respirațiile fierbinți alunecându-mi pe piele până când am început să tremur. Însă oricât de repede fugeam, nu reușeam să-mi fac picioarele să se miște mai rapid. Nu găseam o cale de ieșire. M-am luptat cu vițele și ramurile din jurul meu, am încercat să respir, însă întunericul copleșitor era tot ce mă înconjura. Asta și o senzație apăsătoare în adâncul sufletului care îmi spunea că eram captivă și nu voi mai fi liberă niciodată.

Am clipit din nou în lumină. Umbrele s-au retras precum ceața care alunecă pe deal la răsărit. Undeva aproape, foșnea un material, cel puțin asta am crezut că este, și o voce ușoară șopti:

– Își revine. Du-te și spune-i.

Se auziră pași, care dispărură apoi, și în timp ce simțurile mele îmi reveneau ușor, acele cuvinte avură ecou în mintea mea.

„Spune-i.“

Cui?

Am clipit din nou, încercând să văd unde sunt și ce se întâmpla.

Membrele îmi erau greoaie. Privirea încetoșată. Am continuat să clipească și mi-am dat seama încet că deasupra mea se învârtă ceva.

Un ventilator. M-am uitat la lamele încetoșate care se mișcau în cercuri leneșe. Privirea nefocalizată mi s-a întors spre dreapta și am văzut mai bine obiectele aflate în ceață. Un șifonier și o ușă care dădea spre... Nu știu unde. M-am uitat în stânga. La naiba, lumina era puternică, și am închis ochii pe jumătate, pentru că razele îmi ardeau retina. Ceva verde se mișca dincolo de fereastră; mi-am dat seama că erau copacii, și un obiect albastru-verzui apărui la distanță. Semăna cu un munte.

– Iată-te, se auzi o voce feminină de undeva din dreapta mea.

M-am uitat în direcția ei și am încercat să mă concentrez pe tânăra care se apropia. Avea poate puțin mai mult decât cei 24 de ani ai mei, purta un sarong înflorat și o bluză neagră, însă în timp ce părul meu era închis la culoare și ondulat, al ei era blond și drept și părea să fie prins la spate într-o coadă.

– Credeam că o să dormi toată săptămâna. Ai grijă când te ridici. Picioarele probabil îți un pic slăbite. Mă duc să-ți aduc niște suc și biscuiți. Pun pariu că ți-e foame.

Dispăru înainte să o pot întreba cine era. Confuză, m-am uitat înapoi spre stânga. Pe măsură ce vederea îmi devenea mai clară, am văzut o punte albă plină cu scaune cu perne roșii. Palmieri se întindeau spre cerul azuriu și o piscină adâncă părea să dispară în apa oceanului, sau a mării, sau...

La naiba! Am făcut ochii mari și inima mea a luat-o razna.

M-am ridicat repede, însă imediat am regretat acest lucru. Durerea care mi-a înjunghiat fruntea a fost ca o mie de pumnale mici care mi-au străpuns creierul. M-am apucat de ambele tâmpole, am gemut și am respirat adânc până când valurile de agonie au devenit o pulsație insistentă.

Nu știam unde eram sau ce se întâmpla, dar când am deschis ochii din nou, mi-am dat seama că eram îmbrăcată în pantaloni scurți și roz de pijama și un maiou albastru-închis. O briză caldă bătea prin geamul deschis, spunându-mi că erau cel puțin 25 de grade afară. Asta îmi explica de ce transpiram.

Când mi-am ridicat capul, mi-am dat seama că eram într-un fel de dormitor, unul în care nu mai fusesem niciodată. Pereții erau cu stuc, tavanul ascuțit avea bărne de lemn, patul de sub mine imens, cu baldachin și o cuvertură din pluș. Mobila din cameră era din tec sau bambus – nu eram sigură – și scumpă. Iar priveștiștea aceea...

Privirea mi se duse în stânga din nou și m-am uitat la munții înverziți fascinanți și la mare în timp ce inima îmi bătea puternic. Unde naiba eram? În Caraibe? În Bahamas? În Seychelles?

O înțepătură în deget mi-a atras privirea în jos. Ochii mi se măriră când am văzut tușul care înnegrea degetul inelar de la mâna stângă.

Tușul era proaspăt, pielea puțin roșie în jurul fiecărui semn și întreaga zonă era acoperită de ceva strălucitor, ca un unguent sau o alifie. Inima îmi bătea cu putere când mi-am întors mâna și am citit cuvântul scris pe pielea mea:

„Sclavă.”

Șocată, mi-am întins mâna și degetele. Pielea de pe degetul inelar era și ea tatuată cu două litere mici: L.S.

Am fost cuprinsă de oroare. Nu știam decât o persoană cu acele inițiale. O persoană care îmi spusese de curând cuvântul „sclavă”.

Luciano Salvatici.

Am sărit din pat și mi-am lipit corpul care tremura de perete. Luc îmi spusese că trăise la tropice înainte să se mute la New York și să preia funcția de CEO a revistei de modă a familiei sale. Nu spusese unde, dar știam instinctiv că oriunde ar fi locuit înainte era locul unde mă aflam acum.

Picioarele îmi tremurau. Durerea îmi pulsa prin gamba stângă, însă am ignorat-o în timp ce m-am sprijinit de perete ca să-mi revin. M-am uitat disperată prin cameră și m-au lovit imaginile care îmi copleșeau mintea. Imagini și viziuni care veneau de nicăieri și nu aveau nici un sens.

Bărbați în robe negre, care stăteau în cerc în pădure, măștile lor albe fiind luminate de torțe. Eu, alergând prin casa mea mică din Idaho și aruncată la pământ de cineva din spate. Un ac ce îmi străpungea pielea. Un alt bărbat îmbrăcat în negru, de data asta în costum, nu în robă, cu o carte în mână. Mă întreba ceva ce nu înțelegeam. Și ochii cenușii și furtunoși ai lui Luc, cu pupila lui stângă unică, sub forma unei găuri de cheie. Mă privea, și vocea lui familiară mă încuraja să spun da. Îmi spunea că de îndată ce voi face asta, totul va fi bine.

Transpirația îmi curgea pe spate și îmi umplea fruntea când am ridicat mâna și m-am uitat la tatuajul mafelic care îmi marca pielea. Panica îmi crescuse în piept. Am înghițit cu greu. Am încercat să raționalizez. Am încercat să mă conving că nu era ce cre...

Se auziră pași în afara ușii. Privirea mi se îndreptă în acea direcție. Ușa fu deschisă. Apoi l-am văzut pe Luc, corpul lui musculos fiind îmbrăcat în blugi spălăciți și un tricou negru lejer, părul negru ciufulit ca și cum și-ar fi trecut mâinile prin el de mai multe ori, ochii lui cenușii unici, furtunoși și intimidanți, așa cum îi știam.

Inima îmi bătu cu putere și o căldură familiară mi se răspândi în piept când mi-am amintit că acesta era Luc al meu. Bărbatul care preluase controlul asupra corpului meu și îmi trezise inima cu o singură atingere. Bărbatul care îmi rearanjase prioritățile. Bărbatul care îmi salvase viața de mai multe ori.

Dar la fel de repede mi-am amintit că era și bărbatul a cărui familie era implicată în mai multe activități ilegale prin Europa, de la trafic de droguri la prostituție și, cel mai groaznic, crearea sclavilor beta: femei al căror scop unic era să servească nevoile bărbaților din Casa lui.

Mi-am amintit și că el era bărbatul care mă urmărise în Idaho după ce fugisem de el, mă drogase și mă răpise.

Totul din mine îngheță.

Ochii lui îi fixară pe ai mei, însă nu era privirea caldă și familiară pe care mi-o aminteam din perioada pasională pe care o petrecuserăm împreună în Italia. Nu, în clipa în care privirea lui o întâlni pe a mea, ochii lui furtunoși se schimbă într-un fel care îmi spuse că nu fusese niciodată bărbatul de care mă îndrăgostisem prosteste.

— În sfârșit, te-ai trezit, spuse el cu accentul lui italian. E bine, pentru că avem multe de discutat, nevastă.

Pentru o clipă, nu m-am mișcat. Apoi cuvântul acela, „nevastă“, mă lovi, și privirea mi se duse direct la mâna lui stângă, ce i se odihnea pe șold. O verighetă groasă și neagră era pe degetul inelar.

Mi se făcu greață.

— Nu, am reușit să spun cu vocea tremurândă. N-ai făcut asta.

Însă chiar înainte să spun asta, mi-au apărut diferite imagini în minte. Imagini cu bărbatul în costum negru, care îmi spunea că nu mai rămăseseră de făcut decât actele. Apoi Luc îmi spunea că m-am descurcat bine, în timp ce mă lua de talie, mă ridica și îmi întindea mâna spre o hârtie albă, unde mă îndemna să îmi scriu numele lângă al lui.

— N-am făcut asta. Maxilarul lui Luc se încordă în timp ce se îndreptă. Noi am făcut asta, și îți sugerez să te obișnuiești cu ideea, doamnă Salvatici, pentru că nu plecăm de aici până n-o s-o faci.

Panica se transformă într-o furie pe care nu o puteam controla, colorând totul în roșu. Credea că mă poate droga, răpi, forța într-un mariaj pe care nu-l voiam și că pur și simplu o să mă obișnuiesc cu ideea?

Nu. *La naiba, nu!*

Privirea mi se îndreptă către ușa glisantă cu geam de lângă mine. Când mi-am văzut șansa pentru libertate, nu am ezitat.

- Natalie, mă avertiză vocea dură din spate. Nu aş ieşi pe uşa aia dacă aş fi în locul tău.

- Du-te naibii, Luc!

Am deschis uşa şi am ieşit în aerul cald tropical. După care am fugit, exact cum ar fi trebuit să fac când l-am întâlnit pe Luciano Salvatici.

capitolul 2

Luc

La naiba! Mersese la fel de bine ca o obturaţie de canal eşuată.

Încrunat, m-am uitat prin uşa deschisă cum Natalie se opri pe terasa de lemn, se uită în stângă şi în dreapta, după care se îndreptă spre copaci, în picioarele goale şi îmbrăcată numai într-un maiou de bumbac şi pantaloni scurţi.

Am avut nevoie de fiecare gram de voinţă ca să nu mă duc după ea.

În spatele meu se auziră paşi, urmaţi de oftatul Selei.

- A fugit deja? N-o s-o opreşti?

Mi-am încordat maxilarul şi m-am întors spre femeia care se ocupa de proprietatea mea când eram plecat.

- Da. Am trecut de Sela. Şi nu. Nu o s-o opresc. O să obosească destul de repede. Crede-mă, o să se întoarcă atunci când se întunecă.

- Şi dacă greşeşti? strigă Sela după mine.

Nu greşeam. Ştiam că Natalie era supărată, dar nu era proastă. Se afla într-o zonă de lume necunoscută şi nu ştia ce pericole existau în sălbăcie acolo. O să gândească raţional în scurt timp. M-am dus în birou şi i-am aruncat Selei o privire peste umăr.

- Atunci o să poţi să-mi spui în faţă ce nemernic sunt în loc să bombăni asta pe la spate, ca în restul zilelor.

Sela chicoti.

- Ceva îmi spuse că tu şi nemernicia ta aveţi probleme de data asta.

M-am aşezat pe scaunul din spatele biroului în timp ce paşii Selei se îndreptară către bucătărie. Nu eram supărat pe ea. Se ocupase de vila în stil balinez de pe insulă în ultimii doi ani. Dar femeia nu ştia câtă dreptate avea când spusese că aveam probleme. Eram adânc afundat în ele pentru că nu stătusem departe de Natalie James când ar fi trebuit s-o fac, iar acum amândoi eram în pericol din cauza incapacităţii mele de a-mi ţine mâinile doar pentru mine.

Privirea mi se duse dincolo de peretele de sticlă, către vegetaţia tropicală, şi m-am uitat după Natalie, însă ştiam că nu va sta aproape de casă. Era probabil destul de departe şi credea că dacă alergia destul de mult şi de repede, va găsi o cale de scăpare. Păcat că singurul lucru pe care îl va afla va fi că era în continuare captivă, doar că nu în felul în care credea.

Mă întristă gândul că, în curând, mă va urî mai mult decât o făcea deja. Nu prea aveam ce face însă în privinţa asta, aşa că mi-am deschis laptopul şi m-am hotărât să văd unde e.

După ce am introdus codul de acces, am accesat camerele de supraveghere. Erau poziţionate peste tot pe insulă, din motive de securitate. Le-am scanat pe cele cinci cele mai apropiate de casă şi am găsit-o destul de repede. Se îndrepta spre partea de nord a insulei, unde în această perioadă a anului, valurile se loveau de stânci cu putere.

Un fior de panică mă străbătu. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să se gândească să înoate spre libertate. Am privit încrunat cum se feri de un gândac şi dădu la o parte nişte crengi, ca să nu se zgărie.

Muşchii i se încordară în cvadriceps şi umeri. Marginea maioului era deja udă de la transpiraţie, amin-tindu-mi de cum arăta în Italia, după ce făcuserăm dragoste toată noaptea şi stătea nemişcată şi transpirată în braţele mele. Căldura mi se împrăştie prin corp.

M-am concentrat din nou pe ce făcea și mi-am ținut respirația când Natalie se opri și privi împrejur. Când se îndreptă în partea stângă, departe de stânci și de apă, și dispăru printre copaci, am reușit în sfârșit să respir ușurat.

Lui Natalie îi era foarte frică de apă. Văzusem asta în Veneția, când eram în taxiul pe apă și se ținuse de mine ca și cum aș fi fost vesta ei de salvare. Chiar dacă dihanii iadului ar fi fost pe urmele ei, nu ar fi îndrăznit să scape prin apă. Asta însemna că faptul că o adusesem aici era cel mai isteț lucru pe care îl făcusem de când o întâlnisem.

Starea de spirit mi se întunecă și mai mult când m-am gândit la motivul pe care o adusesem aici. Tata era probabil furios în vila familiei din Toscana. Mai ales că acum știa că îi contracasasem încercarea de a scăpa în liniște de Natalie.

Singurul lucru care era în favoarea mea în acel moment era că nimeni nu știa unde merseserăm. Aveau să ne găsească în cele din urmă. Având în vedere resursele Salvatici, tata nu va renunța până nu va răscoli fiecare colț al pământului, însă eram încrezător că aveam timp. Destul cât să o conving pe Natalie că singurul mod prin care putea supraviețui acum era să fie soția mea.

Cumva, trebuia să găsesc o cale ca ea să accepte acest lucru de bunăvoie, altfel aveam amândoi probleme.

Mi-am reamintit că aveam timp să o conving și am scanat restul camerelor, nu ca să o găsesc pe Natalie, ci pentru orice semne de amenințare. Nu existau. Insula privată din sudul Pacificului nu era pe hărți, și numai câțiva oameni în care aveam încredere cu viața mea știau de ea.

Încrezător că Natalie se va întoarce în scurt timp, mi-am închis laptopul, m-am retras în dormitor și m-am schimbat în pantalonii de sport și în tricou. Fusesem stresat de când aflasem că Natalie fugise din casa părinților mei din Toscana. Stresul nu făcuse decât să se amplifice când o găsisem în Idaho, atacată de asasinul

trimis de Casa mea. Și trecuse de limită când fusesem nevoit să o droghez ca să o scot de acolo fără să observe nimeni. Credeam că o să mă simt mai bine odată ce vom ajunge pe insulă, dar nu fusesem așa. Aveam noduri în stomac și suspiciunea că acestea nu vor dispărea până când Natalie nu mi se va supune așa cum aveam nevoie s-o facă.

Acum că era trează și îi văzusem fundul apetisant în acei pantaloni scurți și sâni obraznici în maioul acela subțire, puteam adăuga și frustrarea sexuală pe lista motivelor de stres.

Cum situația nu avea să se schimbe prea curând, singura mea speranță să scap de o parte din stres era să alerg. Am trecut prin bucătărie și am anunțat-o pe Sela că mă îndreptam spre plajă. Aceasta mă privi dezaprobator că nu urma să merg după Natalie, dar am ignorat-o.

Aveam un plan și îl voi respecta. Natalie își va reveni. O cunoșteam mai bine decât credea. Indiferent cât de supărată era acum, eram încrezător că se va supune la dorințele mele.

Trebuia s-o facă. Pentru că, acum, nu aș fi acceptat nici o alternativă.

După 12 kilometri, m-am oprit. Voiam să mă întorc înaintea lui Natalie.

Când am ajuns acasă, soarele deja apusese și întunericul își făcea loc. Eram înfierbântat, transpirat și stresat în continuare, dar cel puțin nu mai eram disperat să o fac pe Natalie să înțeleagă anumite lucruri. Din păcate însă, cât alergasem nu reușisem să mă gândesc decât la acei pantaloni scurți pe care îi purta când plecase și cât timp trecuse de când îi pusesem ultima oară mâna pe fundul apetisant.

Am traversat bucătăria și m-am îndreptat spre frigider. Mirosul a ceva cu brânză și condimentat umplu camera când am luat o sticlă de apă și am dat pe gât jumătate din ea. Eram sigur că Sela făcuse enchilada, unul dintre preparatele mele preferate, și mă gândeam deja

la moduri în care să o conving pe Natalie să ia cina cu mine ca să putem vorbi. cărți

Se auziră pași pe gresie, în spatele meu. M-am uitat peste umăr la Haych, care se ocupa de terenurile de pe insulă și acum stătea în ușă, cu o bucată de hârtie în mână. Părul des și închis la culoare era ciufulit și umed la vârfuri de la transpirație, iar pe față avea o expresie îngrijorată.

- Ce e? l-am întrebat, întorcându-mă spre el. Haych venea foarte rar în casa principală, acela era domeniul Selei. Gândurile mi se îndreptară imediat către Natalie. Ce i s-a întâmplat?

- Nimic, domnule Luc. Cel puțin, nu încă. Traversă bucătăria și îmi înmână hârtia. Tocmai am primit asta.

Am scanat alerta de vreme rea și panica mă cuprinsese. Furtuna de presiune joasă, care eram siguri că ne va ocoli, se întorsese și creștea în putere. Privirea mi se îndreptă către ferestrele mari și spre norii negri care se strângeau la orizont și pe care nu-i observasem în timpul alergării. La naiba, nici măcar nu mă uitasem în direcția aceea, pentru că nu mă gândisem decât la toate modurile în care plănuiam s-o dezbrac pe Natalie și să o aduc sub mine când îi venea în sfârșit mîntea la cap.

Mă străbătură fiori care îmi strânseseră tensiunea în zona umerilor. În această zonă, furtunile se puteau mișca fără avertisment și lăsau în urmă mai multe pagube decât fusese prevăzut.

M-am uitat la Haych.

- S-a întors?

- Încă nu, domnule.

La naiba! Am trecut pe lângă el, în birou, unde mi-am deschis laptopul și am scanat toate camerele de pe insulă.

Nici un semn de Natalie.

Panica mă cuprinsese, dar am încercat să-mi păstrez calmul. Nu plecase. Era acolo undeva. Probabil se relaxa sub un palmier. Era mult mai cald în centru decât aici,

pe plajă. Trebuia doar s-o gălesc înainte să lovească furtuna.

Haych stătea în ușă când m-am întors spre el, așteptând ordinele. Am luat un walkie-talkie de pe colțul biroului.

- Unde e Sela?

- Acasă la ea. Când a auzit de furtună, a fugit acolo ca să-și adune câinii.

Asta explica de ce nu fusese în bucătărie. Sela iubea animalele. Avea două potâi pe care le adoptase din Tahiti. Avea grijă de câinii aceia mai mult decât aveau unele femei grijă de copiii lor.

Pe insulă erau două reședințe pentru angajați și ambele erau amplasate mai în centru, la aproape un kilometru de casa principală. Pentru o clipă, m-am gândit că poate Natalie ar putea fi cu Sela, dar am izgonit repede acel gând. Dacă ar fi găsit casa lui Haych sau pe a Selei, aceștia mi-ar fi spus.

Am trecut pe lângă el și m-am îndreptat spre ușă din față.

- la orice ar putea fi luat de vânt. Nu știu cât de puternică o să devină furtuna diseară.

- Da, domnule.

Am coborât pe scări și am ajuns în locul unde Haych își ținea uneltele și echipamentul de grădinărit. Am deschis ușa, am văzut mașina 4x4 și am luat cheile.

- Când termini, du-te înapoi la tine acasă și asigură-te că Sela e bine.

- Cum rămâne cu dumneavoastră? Haych se dădu în spate în timp ce eu ieșeam cu mașina. Și domnișoara Natalie?

- O s-o gălesc. Ține stația deschisă, în caz de ceva.

- Așa o să facem, spuse Haych. Sunt sigur că o s-o găsiți înainte să înceapă furtuna.

Am încuviințat și am turat motorul, creând un ecou ca un avertisment. Haych se îndepărtă și mai mult în timp ce eu am pornit farurile, am băgat mașina în viteză și am plecat.